

Mircea Sântimbreanu

RECREAȚIA MARE



CUPRINS

<i>Tabel cronologic</i>	5
Motivarea absenței	7
Cai și bibilici	10
Mărinimie	13
Hamurabi	15
Necunoscute	17
Carnetul carnetului	20
Unde se varsă Nilul?	23
O lucrare scrisă... vorbită	25
Jocul culorilor	27
Contabilitate	30
Un șmecher la lecție	33
Tatăl, ființă necunoscută	36
Însemnări de lector	39
Obiect neidentificat	41
La vară o să fie cald	43
Istorie... veche	46
Desen după natură	48
O mare nedreptate	51
De ce au dispărut zmeii?	54

N-am cuvinte	57
Scrisoare pe adresa unui chiulangiu.	61
Mi s-a terminat caietul.	65
Cavalerul dreptății	69
Eu, Gică și fetița fericită.	71
Băiatul cu semnele	73
Dubla calitate.	76
Un băiat citit	78
Autogol.	80
Dărnicie	84
Cel mai bun prieten	86
Psihologul are dreptate.	89
Superlativul	93
Propoziții simple.	95
Post-scriptum	98
Mi se spune Fantomas	100
Revelion	102
Cheița.	105
A se feri de umezeală!	107
O poveste plicticoasă	112
Poveste cu un cocoș	117
Un mamifer nevertebrat	120
Imaginație creatoare	123
Cap! Spic!.	127
Se caută o greșeală!	130
Spirit de observație.	136
Scrisoare pe adresa unui anumit întârziat	140
Portretul colegei de bancă	145
La telefon	150
Sufletețul învață	154
O dată pentru totdeauna	159
Un ambițios	162

Un vocabular literalmente bogat	167
E grea geometria?	174
Demostene	178
Negustor de pești	182
Recapitulare	184
P.T.T.R.	191
Scrisori fictive	195
Decembrie	200
Marea hotărâre	204
Între prietene	207
Cea mai interesantă acțiune	210
Moment organizatoric	215
Zi de vară până-n seară	218
Amintiri	221
Un visător	224
Dormitor în doi	229
32 de premianți	233
Păsărește	237
Urișul	240
„Necunoscut la adresă“	247
„Voi ce aveți la română?“	254
Un amănunt	258
Cartofii	261
Interviu în oglindă	266
Cum se prinde o muscă?	270
S-a pierdut un orfan! (extras dintr-o scrisoare adresată redacției)	276
Sport, artă și istorie	280
Secretul	286
A fi sau a nu fi (din jurnalul unui conducător de grupă)	289
O mică greșeală	295
Caise cu ceapă	304

Oameni fără imaginație.....	308
O mare rușine	312
Unde începe și unde se termină o durere de cap.....	319
Poștașul.....	323
Va-can-ța!.....	330
Goarna.....	333
Ce mai faci, bunico?.....	339
Tata doarme?.....	342
O temă grea.....	344
Scrisoare din Hunedoara.....	350
Vecinul.....	355
Elev.....	358

CAI ȘI BIBILICI

– Trebuie neapărat să visez un cal! O iapă, un mânz, musai, ce-o fi, cum o fi, murg, sur, rotat, maro, potcovit sau nu, cal să fie. Caii îmi poartă noroc, de câte ori i-am visat am reușit, am dat lovitura! Dar de ce oi fi visând eu atât de greu cai? Ce naiba îmi vin așa de rar, de ce se lasă atât de greu? Visez câini, rațe, elefanți, oi, bibilici, tot felul de drăcovenii, numai cai nu. De la Anul Nou încoace dac-am visat trei cai. Buni și ăștia, au fost cu baftă, de ce să nu recunosc: la geometrie am împușcat un șase, la naturale când să mă asculte a sunat de ieșire, la istorie m-a amânat pentru data viitoare, adică pentru mâine. Așadar, mâine mă ascultă, musai să visez la noapte un cal, unul mare, alb, dacă se poate, sau cum o fi, murg, sur, rotat, maro...

Așa se frământă Biju, aflat în pat de vreo două ceasuri, cu cartea de istorie la îndemână, potrivindu-și în fel și chip perna, căutându-și poziția ideală pentru un somn cu vise comandate.

– Acum mă întorc cu fața în jos, pun o mână sub pernă și alta peste plapumă, respir adânc, adânc... Casc. Oah, uite mi-e somn, simt că adorm, curând o să dorm buștean, somn ușor, Bijulică, noapte bună. Și nu uita – cum o să uit?... Hî? Ce să nu uit?

Biju tresare deodată buimac. E ceva în neregulă, sigur că da!

– Și dacă adorm de-a binelea, cum o să mai fiu sigur că visez cai? Mă pomenesc adormit, trag la aghioase, și? Și visez

bibilici ca alaltăieri noaptea, când a doua zi m-a ascultat la gramatică, arză-le-ar focu' de bibilici, astea-s nenorocire curată, ptui, ptui, ptui...

Nu, Bijulică nu poate adormi oricum, așa, de la sine, e o chestie prea importantă ca să se lase pur și simplu furat de somn, așa cum adoarme fitecine, vâslind nepăsător pe apa aburoasă a somnului, dus cum s-o întâmpla spre te miri ce țărniș al închipuirii. El, Bijulică, are un program, el trebuie, e obligat să-și prefacă somnul în cai, zor nevoie, măcar într-unul singur, cât de mic, asta e buba...

Și acum e ora zece, după „Pierduți în spațiu“, căscatul îi frânge fălcile, toropeala îl dă gata, simte cum se afundă prin pernă, cum se face una cu salteaua, cum se înșurubează în hăul atotcuprinzător... Asta, nu! Fără un cal, un căluț, nu! Să-l ia cu el, să-l înhațe întocmai ca de un căpăstru, să-l țină bine înaintea de a păși pragul somnului, cât încă e treaz.

– Uite, pe tavan, în colțul veiozei, parcă e o umbră ca un cal, parcă e un cal de umbră... Sau pe garderob, în apele furnirului, uite-i! Unu... doi... o herghelie, să nu-i lase deloc din ochi, să adoarmă cumva pe furiș, cu ochii la ei, să închidă, de pildă, un singur ochi, iar celălalt să îl țină deschis, să îl țină deschis, să îl țină...

– Bijulică, tu nu stingi lumina? E ora 11!

– A?! Mai învăț, mamă.

Biju se freacă la ochi. Ca să vezi! Adormise. Și ce-a visat? Nimic! Absolut nimic. Poate dacă ar recita niște versuri cu cai, au învățat ei cândva așa ceva, precis... Numai că acum nu își amintește deloc, îi vin în minte niște versuri răzlețe!

Căteļuș cu părul creț

Fură rața din coteț...?

... Pisicuță, pis, pis, pis... câmpu-i alb, oile negre... Cățele-luși, rațe, pisici, oi, bibilici...

– Stîng eu? E aproape 12, spune mama.

– Ha? Ce? Nu, nu încă, te rog. Nu dorm, repet cu ochii închiși. Biju s-a adunat covrig sub plapumă.

– Poate dacă aș cânta ceva... Este o melodie cu cai, o știam eu, ceva cu „voioși sunt zurgălăii mei“...

Începe să lăläie în fel și chip, dar nu nimerește deloc...

– Ce ți-a venit cu tranzistorul? Îl ceartă mama din hol. Stinge radioul, e ora 12.

Într-adevăr, de undeva, din vecini, se aude vocea crainicei:

– La al șaselea semnal va fi ora 24. Emisiunea noastră s-a terminat. Vă dorim noapte bună.

– Halal noapte bună, bombăne Bijulică și simte o sfârșeală în fiecare fibră, ca în basmul acela cu merele de aur... Și pe deasupra apei somnului ce îl cuprinde și îl afundă din ce în ce în adâncuri, se mai aude ceva ca o bolboroseală sfârșită:

– În basme, da, în basme e vorba de cai... tot felul de cai – care vorbesc, mănâncă jar, zboară... Un basm îmi trebuia, să mi-l fi povestit așa, pe îndelete. Știam atâtea basme cu cai... A fost odată un motan încălțat... Nu!... A fost odată un peștișor de aur... Nu, un cocoș!... fiul porcului... cățelul pământului... Ba nu, doisprezece corbi... lebede... rațe sălbatice... bibilici, bibilici, bibilici...

.....

Bijulică a adormit. În coaste îl împunge cotorul cărții de istorie, deschisă la poza lui Alexandru Macedon, călare pe Ducipal.